

ΠΕΡΙ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἐευγμένοι εἰς τὴν ἄμαξαν ἦσαν οἱ ἵπποι· ὁ ἥνιο-
 δωλισμένος μὲ τὴν μάστιγά του, ἐπερίμενε νὰ δο-
 τὸ σμειόν, καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ μὲ τὴν ταχύτητα ἀν-
 γιωρίζοντος ὁποῖαν ὑπερρείαν ἐκτελεῖ. Ἐγὼ δὲ
 παθῆν, παραμονεύων εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τῆς πλα-
 τείας τοῦ Δημαρχείου, τεντωμένα ἔχων τὰ αὐτῖα, καὶ
 κινήσων διὰ τοῦ βλέμματος, μὲ θερμὴν καὶ ἀκράματον
 προσοχὴν, τὸ περιστοιχίζον με σκοτεινὸν διάστημα,
 κεντρικῶν εἰς τὸν παραμικρὸν ἦχον, εἰς τὸ πλεόν
 ἀδιάκριτον σῶμα τὸ ὁποῖον ἐβλεπα μακρόθεν διὰ
 τὸ σκότους κινούμενον. Εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὰς
 αἰτίας συγκινήσεις συνιστῶ πολὺ τὰς ἐκ τοιαύτης
 ἀποδοκίας γεννωμένας. Εἰς παρομοίας στιγμὰς, αἰ-
 σθητικὴ τις ἐστὶ ζῆ περισσότερον ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν,
 ἐπὶ τὸν αἰσθάνεται τοῦτο ἐντὸς δέκα εἰῶν τοῦ κοινοῦ
 ἑνωμένου βίου.

Ἐρμος ἦτον ἡ πλατεῖα, ζοφερὸς καὶ ἀναστρος ὁ
 ἀνδρῶν· ὅλα λοιπὸν ἤρχοντο κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου.
 Ἐγὼ δὲν ἦτον νὰ μᾶς ἰδῆ καὶ νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανεὶς.
 ἀπαγωγὴ ἐγένετο ἀνευ ἀναβάσεως, ἀνευ μεταξω-
 τῶν κλίμακος, ἀνευ ἐνόηλου ἐπιθέσεως, τῶν συνήθων
 ἀνευ τῆς ἀπαγωγῆς μέσων. Τοῦτο, κατ' ἄλλον τρό-
 πον θεωρούμενον, ἦτον ἴσως ἀτόπημα· ἀλλ' ἂν ἔλειπε
 ἱστορικὸν μέρος, ὑπῆρχε τὸ ἀσφαλές, καὶ τοῦτο
 ἐστὶν ὁ οὐσιωδέτερον.

Πέρολογιον τοῦ Δημαρχείου ἐσήμανε τὴν ἐνδεκά-
 την. Ἡ νεανὶς ἔπρεπε μετὰ μίαν στιγμὴν νὰ ἐμρανι-
 σθῆ. Ὡ! πόσον σφοδρῶς καὶ ταχέως ἐπαλλεν ἡ
 ἀνομή μου. Ἐπανήλθα εἰς τὴν εἰκοσαετῆ μου ἡλικίαν·
 δέκα ἐτὴ ὀλιγώτερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, δέκα
 ἀποκείως νεανικῆς, ἀκολουθούμενα ἀπὸ πικρὰν με-
 λανίαν.

Ἀρχαῖα εὐθὺς ν' ἀδημονῶ. Καὶ ὅμως μόλις εἶχαν
 ἰσχυρὰ τρία δευτέρα λεπτὰ τὸ πολὺ ἀφοῦ ἡ ὥρα ἐστὶ
 ἄλλ'· εἰς παρομοίας περιστάσεις, τὰ δεύτερα
 λεπτὰ δὲν εἶναι δευτέρα λεπτὰ, εἶναι αἰῶνες ὀλόκληροι·
 μετὰ τὸ μετὰ ὅμως τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ θεβαιώσεως
 τοῦ ὁποῖον μ' ἐχαίρετῆσεν ἐμβαίνουσα εἰς τὸ ὄχημα,
 ἔπρεπε νὰ μὲ ἤτυγάξῃ ἐντελῶς.

Εἰς τὰς ἐπαρχίας, τὴν ἐνδεκάτην ὥραν ἡ πόλις ὄλη
 ματαῖα ὑπνον θαθύν. Δὲν ἐβλεπα πλεόν φῶτα εἰς τα
 ἀνδρῶν, δὲν ἐβλεπα ψυχὴν εἰς τὰς ὁδοὺς· κανεὶς
 δὲν ἐμελλε νὰ μᾶς γείνη πρόσκομμα, ἐκτός
 ἡσυχίου τινὸς ἴσως, εὐρεθέντος ἐκτός τῆς οἰκίας του.
 ἡμαῖα κρυγῆ, οὐδεὶς κρότος, σιγὴ θαυμάτιη, ἐν
 τῆς ὁποίας ὅμως ἐπεθύμουν νὰ ἤκουα τὸν ἦχον
 ἐνδοκίμων τινῶν θερμάτων. Ἀλλ' αἱ στιγμαὶ παρήρ-
 οντο, καὶ ἀρχίζαν πλεόν νὰ ἐκλείπουν καὶ αἱ δυνά-
 μεις καὶ τὸ θάρρος μου. ὅταν εἶδα σχῆμα ἀνθρώπινον
 ἑνωρῶν εἰς τὸ σκότος, μὲ τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην κί-
 νησιν τῆς Καμίλλας τοῦ Βοργιλιού, ὅταν τὸ ταχὺ βάδι-
 σμα δὲν ἐκύριον οὐτε τοὺς πόσιους ἠγγίζαν οἱ
 αἰετὸς τῆς ξανθοῦς στάχης. Οὐδεμία ἀμφιβολία ἐστὶ
 ὅτι ἡ γυνὴ ποῖα δὲ ἄλλη γυνὴ ἠδύνατο νὰ ἦται, ἂν δὲν
 ἐκείνη;

(ἀκολουθεῖ.)

Ἡ ἀνατροφή ἤρχιζε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλληνικῶν
 ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς γεννήσεως, καὶ διήρκει μέχρι τῆς
 ἐφηβικῆς ἡλικίας, διακρινομένη ἰδίως ἀπὸ τὴν λέξιν
 Παιδεία. Ἡ παιδεία λοιπὸν κατὰ τὸν Πλάτωνα (Νόμ.
 II.) εἶναι ἡ ἀγωγή καὶ ὁδηγία τοῦ παιδιοῦ μέχρι τῆς
 στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ νέος ὡς αὐτεξούσιος πολίτης, ὑπό-
 κειται ἀμέσως εἰς τοὺς νόμους. Περὶ τῶν ὄσα ἐπρατ-
 τὸν οἱ γονεῖς ἐπὶ τούτῳ τῷ σκοπῷ κατὰ διαφόρους
 βαθμοὺς τῆς ἡλικίας λαμβάνομεν πλήρη ἰδέαν ἐκ τοῦ
 Ἡλιοδώρου. «Οὐκ ἐπὶ τοιαύταις μὲν ἐλπίσιν, ὡ Ἀθη-
 ναῖοι, τὸν δε ἀνέτρεφον, ἔλεγεν· ἀλλὰ τοῦ γήρους τοῦ
 ἐμοῦ βακτηρίαν ἐσσεθαι προσδοκῶν, ἐπειδὴ τάχιιστα μοι
 ἐγένετο, ἐλευθερίου τε τροφῆς μεταδούς, καὶ τὰ πρῶτα
 τῶν γραμματῶν διδάσκόμενος, εἰς τοὺς φράτορας καὶ
 γεννήτορας εἰσπαγωγῶν, εἰς ἐφήβους ἐγγράφας πολίτη·
 ἡμέτερον ἀποφῆνας πάντα τὸν βίον ἐπὶ τούτῳ τὸν
 ἐμὸν ἐσάλευον (Αἰθιοπ. I, 13).»

Ἡ ἀνομοιότης τῶν ἠθῶν ἀναφαίνεται ἤδη εἰς τὴν
 πρώτην θεραπείαν τοῦ παιδιοῦ. Εἰς ἅπαντα τὴν λοιπὴν
 Ἑλλάδα, ὡς φαίνεται, τὸ ἀρτιγέννητον παιδίον περιε-
 τειλίσσεται μετὰ τὰ πρῶτα λουτρά εἰς σπάργανα, ἐκ-
 τὸς τῆς Σπάρτης (Πλούταρχ. Λυκ. 16), ὅπου, τὸ
 σπαργανίζεον ἐφαίνετο ἐναντίον εἰς τὸ προσφιλες σύ-
 στημα τῆς σκληραγωγίας, μολοντί ὁ Πλάτων (Νόμ.
 VII) τὸ ἐπιδοκιμαζει μέχρι διναῖν ἐτοῖν τὸ γενόμενον
 σπαργανῶν. — Ἄν ταῦτα τὰ σπάργανα πάντοτε ση-
 μαινουσιν ἀπλῶς τὰ παρ' ἡμῶν συνήθη, εἶναι ἀμφίβολον,
 καθ' ὅσον δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τίνος χωρίου
 τοῦ Ἀριστοτέλους (Πολ. Ζ'. 17.) ὅπου λέγει ἀπρὸς δὲ
 τὸ μὴ διαστρέφουσι τὰ μέλη (τῶν παιδιῶν) δι' ἀπα-
 λότητα χρῶνται καὶ νῦν ἕνια τῶν ἠθῶν ὄργανοις τιαι
 μηχανικοῖς, ἃ τὸ σῶμα ποιεῖ τῶν τοιούτων ἀστραβές. »

Τὴν πέμπτην ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν ἐτελεῖτο
 πρὸς πανηγυριν τοῦ οἰκιακοῦ συμπτώματος ἡ πρώτη
 ἐορτὴ τὰ ἀμφιδρόμια (κατὰ Σουΐδαν), παρὰ δὲ τῷ
 Ἡσυχίῳ, καὶ δρομάμφοιον ἡμαρ. Ἡ μαῖα, ἡ ἀπλῶς
 μῖα τῶν εἰς τὴν γέννησιν παρευρεθεισῶν γυναικῶν, πε-
 ριέφερε τὸ παιδίον εἰς τὴν ἐστίαν τῆς οἰκίας, ὅθεν καὶ
 τὸ ὄνομα ἀμφιδρόμια. Τὸ κυριώτερον χωρίον περὶ
 τούτου, ἐξαιρουμένων τῶν διασπῆσεων τῶν μεταγε-
 νεστέρων γραμματικῶν, εὐρίσκεται παρὰ τῷ Πλάτωνι,
 (Θεαίτ.) ἂν καὶ ἀστοίως ἐκπερασμένον. «Τοῦτο μὲν
 δὲ, ὡς εἴοικε, μόλις ποτὲ ἐγενήσαμεν, δ, τιδὴποτε καὶ
 τυγχάνει ὧν μετὰ δὲ τὸν τόπον τὰ ἀμφιδρόμια αὐτοῦ
 ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιορικτέον τῷ λόγῳ, σκοκου-
 μένου, μὴ λάθῃ ἡμᾶς· οὐκ ἄξιον δὲ τροφῆς τὸ γινόμε-
 νον κτλ.» — Ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἐστολίζετο κατὰ
 ταύτην τὴν ἡμέραν μὲ στεράνους, καὶ παρεσκευάζετο
 εὐωχία, εἰς ἣν ὁ Ἀθηναῖος τὴν βάρανον σημαίνει ὡς
 νενομισμένην, κατὰ τι χωρίον τοῦ Ἐρίππου (IX, 10). »